

Воспоминания участников боевых действий ВОВ, детские размышления школьников на тему войны, различные судьбы горловчан – все это в серии публикаций «Они завещали жить». Представляем вам новый материал о Василие Козине.

Я хочу розповісти про свого прадіда. Мій прадідусь Козін Василь Гаврилович народився в сім'ї бідняка на Орловщині 21 лютого 1908 року. Дуже рано осиротів. З малих років працював по найму, стеріг стадо, допомагав матері по господарству. Господарство було малим - город та коза. У голодні роки мати вдягалась потепліше, наказувала Василю доглядати молодших дітей та йшла просити у людей милостиню. Коли вона поверталась додому, діти раділи кожному кусню зачерствілого хліба.

Після революції біднякам дали землю. Почали працювати колгоспи, але дідусю не хотілось працювати у полі, і він подався до свого дядька на Донбас. Там зустрів двоюрідного брата, який вже тоді був видатним відбійником вугілля на шахті «Червоний Жовтень» Єнакієвського району. У 1939 році ім'я Василя Козина стало відоме не тільки всьому колективу шахти «Червоний Жовтень», але і за її межами. Через рік дідуся перевели на шахту імені «Румянцева».

Війна, нав'язана радянському народу гитлерівською Германією, застала дідуся на стаханівській вахті. Потім були гіркі нестерпні дні та ночі. Дуже йому захотілось побачити мати та рідних перед фронтом, але не зміг, бо дуже захворів. Встановивши зв'язок з партизанами, він став регулярно виконувати бойові завдання. Підірвав танк фашистів з боеприпасами, допомагав колгоспникам ховати від фашистів хліб, продукти, колгоспне добро.

В 1943 році дідусь пішов із села разом з наступаючими частинами Радянської Армії. Хоробро бився в одній із частин Першого Українського фронту, приймав участь при розгромі фашистської Германії. При демобілізації в липні 1945 року червоноармійцю Василю Гавриловичу було вручено грамоту подяки, підписану командуючим військами Першого Українського фронту маршалом Радянського Союзу І. Коневим. У цьому документі є такі слова: «Сердечное спасибо за отличную службу в войсках фронта, желаю здоровья и успехов на фронте мирного социалистического труда на благо и счастье нашей родины!..»

Після фронту дідусь повернувся у Горлівку, працювати на шахті «Рум'янцева». Зі своєю дружиною Ганною Дмитрівною вони народили 12 дітей, із них шестеро померли в часи війни. За свій тяжкий труд на шахті дідусь був нагороджений орденом Леніна, знаком

«Шахтарська слава» III і II ступенів.

В своїй родині він був незаперечним авторитетом. Дуже любив дітей, онуків та дружину. Коли я чую розповіді про свого прадідуся, я дуже пишаюсь, що я - його онучка. Він був мужньою, чесною, справедливою людиною. Помер мій прадідусь у 1988 році, і я дуже жалкую, що він не дожив до мого народження.

Я вважаю за честь бути знайомою з такою людиною.

Позднякова Дар'я, учениця 4 класу Горлівської школи № 86